

2 Dso 1. /05
18 Máj 2005

Rozhodnutie

19 Máj 2005
BK

Najvyšší súd Slovenskej republiky – odvolací disciplinárny senát, v zložení z predsedu JUDr. Jána Bobora a sudcov JUDr. Dariny Michalkovej, JUDr. Evy Barcajovej, JUDr. Anny Elexovej a prof. JUDr. Petra Blaha, v disciplinárnej veci vedenej proti sudcovi Krajského súdu [REDAKOVANÉ] JUDr. [REDAKOVANÉ] na verejnom zasadnutí 21. marca 2005 prejednal odvolanie sudcu JUDr. [REDAKOVANÉ] proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – prvostupňovému disciplinárnemu senátu z 26. 11. 2004, sp. zn. 1 Ds 17/04 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších noviel **z r u š u j e s a** disciplinárne opatrenie z 26. 11. 2004, sp. zn. 1 Ds 17/04 a prvostupňovému disciplinárnemu senátu sa vec **v r a c i a** na nové prejednanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením bol JUDr. [REDAKOVANÉ] uznaný za vinného z disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení noviel na tom skutkovom základe, že

v trestnej veci Krajského súdu [REDAKOVANÉ] sp. zn. 1 T 23/02 obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zavinene porušil povinnosti sudcu tým spôsobom, že po zrušení uznesení Krajského súdu [REDAKOVANÉ] sp. zn. 1 T 23/02-1231 zo dňa 24. 11. 2003 a 1 T 23/02-1233 zo dňa 24. 11. 2003 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 To 11/04 zo dňa 13. 2. 2004 a uznesením 5 To 12/04 zo dňa 13. 2. 2004 rozhodol dňa 17. 2. 2004 ako predseda senátu o námietke zaujatosti obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] so spätným dátumom 24. 11. 2003, hoci podľa § 264 ods. 1 Tr. por. bol viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a o námietkach mal rozhodnúť senát, preto následne Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne svojím rozhodnutím 5 To 31/04 zo dňa 7. 4. 2004 napadnuté rozhodnutia zrušil a vzhľadom na opakované závažné procesné pochybenia zároveň vyslovil vážne pochybnosti o nestrannosti

a nezaujatosti celého senátu a celý senát vylúčil v danej trestnej veci z vykonávania ďalších úkonov trestného konania.

Bolo mu za to uložené disciplinárne opatrenie a to zníženie funkčného platu o 10 % na obdobie dvoch mesiacov.

Proti rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho senátu podal odvolanie v zákonnej lehote sudca JUDr. [REDAKOVANÉ] prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhajúc sa zrušenia napadnutého rozhodnutia a v konečnom dôsledku oslobodenia spod disciplinárneho previnenia. Poukazoval na to, že v rozhodnutí disciplinárneho súdu došlo k porušeniu zásady totožnosti skutku a v konkrétnosti disciplinárneho previnenia. Táto procesná zásada bola podľa jeho názoru porušená v tom, že navrhovateľ vo svojom návrhu zo dňa 10. 6. 2004 vymedzil tento de facto myšlienkami rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 5 To 31/2004. Návrh bol nekonkrétny tak, že už predsedníčka prvostupňového disciplinárneho senátu musela vyzvať navrhovateľa na časové vymedzenie zavinených prietáhov, k čomu malo dôjsť v období od 17. 2. 2004 do 7. 4. 2004. Takéto vymedzenie prietáhov nemohlo naplniť skutkovú podstatu závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení noviel a prvostupňový disciplinárny súd mal za tohto stavu sudcu oslobodiť. Na ústnom pojednávaní 26. 11. 2004 navrhovateľ rozšíril vo svojom stanovisku návrh na začatie disciplinárneho konania a mal za to, že došlo k naplneniu aj znakov skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení noviel tzn. vedomého porušenia povinnosti sudcu rozhodovať nestranne a nezaujato. Jedná sa teda o nový skutok, ktorý nebol obsiahnutý v návrhu navrhovateľa z 10. 6. 2004. Disciplinárny súd sa rozšíreným návrhom nemal zaoberať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny odvolací senát preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku prvostupňového rozhodnutia, proti ktorému môže odovlatel' podať odvolanie, i správnosťou postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, prihliadajúc pritom i na vady, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že prvostupňový disciplinárny senát nesprávne ustálil skutočný stav veci, pretože nemal oporu v dôkazoch, ktoré vykonal na ústnom pojednávaní a konanie sudcu nepodriadil pod správne ustanovenie zákona č. 385/2000 Z. z. v znení noviel.

Predseda Krajského súdu [REDAKOVANÉ] podal 10. 6. 2004 návrh na začatie disciplinárneho konania proti sudcovi Krajského súdu v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z., ktorého sa mal dopustiť tým, že

v trestnej veci vedenej na Krajskom súde [redacted] sp. zn. 1 T 23/02 sa dopustil závažných procesných pochybení, keď o námietkach zaujatosti obžalovaných [redacted] a [redacted] dňa 24. 11. 2003 rozhodol ako predseda senátu, pričom v oboch prípadoch mal o námietkach rozhodovať senát. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozhodnutím sp. zn. 5 To 11/2004 a 5 To 12/2004 napadnuté uznesenia zrušil, navyše aj pre nesprávne formulovaný výrok a uložil I. stupňovému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Hoci podľa § 264 ods. 1 Tr. por. bol viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opätovne dňa 17. 2. 2004 rozhodol o námietke zaujatosti oboch obžalovaných ako predseda senátu a navyše so spätným dátumom 24. 11. 2003 podobne boli datované aj vyjadrenia členov senátu k námietke zaujatosti. Preto následne Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne svojím rozhodnutím 5 To 31/2004 zo dňa 7. 4. 2004 napadnuté rozhodnutia zrušil a upozornil aj na ďalšie procesné pochybenia. Vzhľadom na opakované závažné pochybenia Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil vážne pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti celého senátu, lebo konanie nielen, že má byť objektívnym a nestranným, ale musí sa tak aj javiť čo v danom prípade nebolo možné konštatovať a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky vylúčil celý senát z vykonávania úkonov trestného konania vo veci vedenej na Krajskom súde [redacted] pod sp. zn. 1 T 23/02. Navrhovateľ neuviedol konkrétne prietahy vo svojom návrhu a až na ústnom pojednávaní 26. 11. 2004 uviedol, že sudca spôsobil prietahy za dobu od 17. 2. 2004 do 7. 4. 2004. Navrhovateľ na ústnom pojednávaní súčasne rozšíril svoj návrh aj o obvinenie zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení noviel to je o vedomé porušenie povinnosti sudcu rozhodovať nestranne a nezaujato.

Ako vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní v trestnej veci, ktorú prejednával ako predseda senátu [redacted] vyhotovenej v ústave na výkon väzby z 24. 11. 2003 na strane 5, obžalovaný [redacted] namietao zaujatost' senátu na čo senát rozhodol tak, že súd námietku obžalovaného [redacted] ohľadom zaujatosti senátu ako neopodstatnenú zamietol. Voči tomuto uzneseniu podal obžalovaný sťažnosť. Na to obžalovaný [redacted] namietao zaujatost' predsedu senátu a senát rozhodol tak, že súd námietku obžalovaného [redacted] ako nedôvodnú zamietol, na čo obžalovaný Szamaranszky podal sťažnosť. Obidve uznesenia boli aj písomne vypracované.

V tomto smere treba poukázať na tú skutočnosť, že obidve uznesenia sú zmätočné, pretože podľa § 31 ods. 2 Tr. por., ak z dôvodov uvedených v § 30 oznámi svoju zaujatost' zapisovateľ alebo vznesie námietku jeho zaujatosti procesná strana, o vylúčení rozhodne orgán, ktorý ho na spísanie zápisnice o úkone pribral, v konaní pred súdom predseda senátu. Podľa § 31 ods. 3 Tr. por. v ostatných prípadoch o vylúčení z dôvodov uvedených v § 30

rozhoduje orgán, ktorého sa tieto dôvody dotýkajú, a to aj bez návrhu. O tom či je vylúčený sudca alebo prísediaci, ktorý rozhoduje v senáte, rozhoduje tento senát. Za tohto stavu teda mal rozhodnúť senát, či je vylúčený predseda senátu vo veci konať ako aj či je vylúčený senát. Disciplinárny senát, či už prvostupňový alebo odvolací, nie je oprávnený skúmať správnosť a zákonnosť rozhodnutia, obsahom ktorého by mal sudca [REDAKOVANÉ] podľa návrhu naplniť znaky kárneho previnenia.

Na základe podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim uznesením z 13. 2. 2004, sp. zn. 5 To 11/2004, [REDAKOVANÉ] zrušil napadnuté uznesenie a krajskému súdu prikázal vo veci znovu konať a rozhodnúť. Obdobne tak rozhodol aj o sťažnosti obžalovaného [REDAKOVANÉ] uznesením z 13. 2. 2004, sp. zn. 5 To 12/04. Krajský súd v Trnave vo veci použil už správne procesné ustanovenie, keď rozhodoval v zmysle § 31 ods. 3 Tr. por. ohľadom vylúčenia predsedu senátu, členov senátu a prísediacich a taktiež pokiaľ rozhodoval ohľadom vylúčenia predsedu senátu [REDAKOVANÉ] Sládka, svoje rozhodnutie však antidatoval, keď rozhodol dňom 24. 11. 2003 v oboch prípadoch, hoci Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval 13. 2. 2004. Na základe sťažnosti obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] Najvyšší súd podľa § 149 ods. 1 písm. a/ Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil a rozhodol, že podľa § 31 ods. 1 Tr. por. sudcovia [REDAKOVANÉ] – predseda senátu JUDr. [REDAKOVANÉ] – člen senátu, JUDr. [REDAKOVANÉ] – náhradná sudkyňa a prísediaci [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] – náhradní prísediaci sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania vo veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 1 T 23/02.

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny odvolací senát sa sčasti stotožňuje s odvolaním sudcu JUDr. [REDAKOVANÉ] ako aj s jeho dôvodmi a má za to, že v rozhodnutí prvostupňového disciplinárneho súdu došlo k porušeniu zásady totožnosti skutku. Navrhovateľ vo svojom návrhu z 10. 6. 2004 mal za to, že sudca JUDr. [REDAKOVANÉ] zavineným konaním spôsobil prietahy v súdnom konaní a dopustil sa podľa jeho názoru závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení noviel. Na ústnom pojednávaní prevzal závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a dospel k tomu záveru, že JUDr. [REDAKOVANÉ] svojim konaním spôsobil, že vznikli vážne pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti celého senátu a navrhol konanie sudcu kvalifikovať podľa § 116 ods. 2 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich teda, že zavinene nesplnil alebo porušil povinnosti sudcu.

Za tohto stavu bolo povinnosťou prvostupňového disciplinárneho senátu rozhodovať len o prvom návrhu tak, ako to bolo písomne uvedené v návrhu

predsedu krajského súdu z 10. 6. 2004, pretože rozšírenie návrhu na ústnom pojednávaní znamená porušenie zásady totožnosti skutku, lebo sa jedná o nový skutok, ktorý nebol obsiahnutý v návrhu predsedu krajského súdu z 10. 6. 2004. Skutok totiž nebol určený subjektívnymi a objektívnymi okolnosťami, pretože išlo o nové skutočnosti, na základe ktorých nie je zachovaná totožnosť skutku a jeho následku a spôsobu konania v zmysle pôvodného návrhu. Znaky obidvoch skutkových podstát sú po objektívnej stránke rozdielne a nie je ich možné zamieňať. Prieťahy v súdnom konaní spočívajú totiž v nečinnosti súdu. Predseda senátu je zodpovedný za riadny chod senátu a plynulé vybavovanie agendy, naproti tomu pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti súdu vznikajú ako výsledok rozhodovacej činnosti.

Bude preto povinnosťou prvostupňového disciplinárneho senátu rozhodnúť o návrhu na začatie disciplinárneho konania tak, ako je to ustálené v návrhu predsedu krajského súdu z 10. 6. 2004 a na základe tohto ustáliť, či zo strany sudcu došlo k prieťahom a v zmysle tohto vyvodit' jeho zodpovednosť.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny odvolací senát zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil prvostupňovému disciplinárnemu súdu, aby vec znovu prejednal a rozhodol.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 21. marca 2005

JUDr. Ján Bobor, v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

